

Arrest

nr. 212 900 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 januari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij kwam op 18 oktober 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 20 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 6 november 2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische autoriteiten, die hiermee instemden op 17 november 2017 op grond van artikel 18, 1(b) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III-verordening).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 25 januari 2018 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer), die verklaart te

heten(1):

naam : S. voornaam : H. geboortedatum : 01.01.1997

geboorteplaats : Goergoerai nationaliteit : Afghanistan

Alias: S, A, (...)2001, Afghanistan; T, A-K, (...)2001, Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van nationaliteit Afghanistan verklaart te zijn, bood zich op 19.10.2017 bij onze diensten aan en vroeg op 20.10.2017 asiel in België. Betrokkene legde geen persoonlijke – of identiteitsdocumenten voor. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 24.08.2017 in Kroatië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene 16 jaar en 6 maanden oud te zijn waardoor zijn geboortedatum werd vastgelegd op 30.04.2001. Betrokkene werd dan ook door onze diensten beschouwd als niet-begeleide minderjarige. Echter liet de Dienst Voogdij op 26.10.2017 voor betrokkene bij de Dienst Radiologie van het Militair Hospitaal Koningin Astrid te Neder-over-Heembeek (BE) een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: "op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat S. A. op datum van 26-10-2017 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar een goede schatting is." Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is werd de voor betrokkene ingestelde voogdij op 27.10.2017 opgeheven.

Bijgevolg wordt betrokkene niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige waardoor zijn geboortedatum op 23.11.2017 door onze diensten werd vastgelegd op 01.01.1997.

Op 23.11.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij in oktober 2016 vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en stelde hij eerst naar Iran te zijn gereisd met een transit via Pakistan. Betrokkene verklaarde ongeveer 3 dagen in Iran te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Turkije waar hij ongeveer 3,5 maanden verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Bulgarije waar hij ongeveer 4 dagen verbleef alvorens verder door te reizen naar Servië waar hij ongeveer 2,5 maanden verbleef. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar Kroatië en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 24.08.2017 asiel vroeg in Kroatië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië en hij verklaarde ongeveer 15 dagen in Kroatië te hebben verbleven. Vervolgens

reisde betrokkene verder door naar België met een transit via Slovenië, Italië en Frankrijk. Betrokkene arriveerde in België op 18.10.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat in alle landen in transit was maar dat het hem in België beviel waardoor hij besloot hier asiel te vragen. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene

ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website bezwaar te hebben. Hij stelde dat hij zijn vingerafdrukken niet wou laten registreren in Kroatië maar hij verklaarde dat hij hiertoe gedwongen werd. Hij verklaarde verder ook nergens anders heen te willen gaan dan België.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 06.11.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties, die op 17.11.2017 instemden met dit verzoek op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat het hem beviel in België. Verder verklaarde betrokkene nergens anders heen te willen dan België. Betreffende bovenstaande verklaringen benadrukken we dat deze geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Kroatische instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen verder nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent ook dat de louter

persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië maar hij verduidelijkte hierbij niet of dit al dan niet in het kader van een asielaanvraag gebeurde. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we moeten afleiden dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Kroatië. Daarnaast wordt dit ook expliciet bevestigd door de Kroatische instanties in hun akkoord voor de terugname van betrokkene d.d. 17.11.2017.

Betrokkene verduidelijkte verder ook dat hij zijn vingerafdrukken niet wou geven in Kroatië maar dat hij hiertoe gedwongen werd. Desbetreffend benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij aanvankelijk gearresteerd werd in Kroatië en dat vervolgens zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Kroatië. Hieromtrent merken we op dat de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Kroatische instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Daarnaast maakte betrokkene geen melding van het feit dat hij naar zijn mening onterecht of onwettelijk werd gearresteerd door de Kroatische autoriteiten en wordt ook niet verduidelijkt hoe lang betrokkene in detentie werd geplaatst. Verder bracht betrokkene ook geen concrete elementen ter staving of geen enkel begin van bewijs desbetreffend aan en benadrukken we ook dat de Kroatische autoriteiten over onafhankelijke beroepsinstanties beschikken desbetreffend. Verder benadrukken we ook dat de verklaringen van betrokkene aantonen dat betrokkene vervolgens, na zijn asielaanvraag, werd vrijgesteld door de Kroatische autoriteiten en werd overgebracht naar een huis voor minderjarigen te Zagreb.

We benadrukken verder dat de Kroatische instanties in hun akkoord voor de terugname van betrokkene ook stellen dat er betreffende de asielaanvraag van betrokkene nog geen finale beslissing genomen werd. Dit wordt ook aangetoond door het feit dat ze met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dan ook dat de Kroatische instanties, na overdracht van de betrokkene, het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen aanvatten ,of verder zetten, indien de betrokkene dat wenst. De Kroatische instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoek een de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We verwijzen desbetreffend ook naar het rapport over Kroatië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Lana Tučkorić and Goranka Lalić Novak, “Asylum Information Database – National Country Report – Croatia”, up-to-date vanaf december 2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de “Dublinverordening” aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Verder stelt het bovenvermelde AIDA-rapport ook duidelijk dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in de Dublin-procedure recht hebben op opvang en maakt het geen melding van structurele problemen ter zake. Zo stelt het rapport dat asielzoekers recht hebben op opvang zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Tevens is financiële hulp ook

onderdeel van de materiële opvangvoorziening en benadrukken we dat ondanks de exponentiële toename van de instroom er geen omstandigheden werden geïdentificeerd van asielzoekers of kandidaat-vluchtelingen die geen toegang hebben tot de opvangvoorzieningen omwille van een tekort aan plaatsen. Verder wordt er ook geen melding gemaakt van dermate structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Echter merken we wel op dat in het recente rapport uitgaande van het ECRE (ECRE, 'Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system', 15.12.2016) melding wordt gemaakt van een mogelijke refoulement ten opzichte van Dublin-overdracht naar Kroatië. Dit rapport stelt in het algemeen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen de mogelijkheid hebben om een verzoek voor internationale bescherming in te dienen bij de Kroatische instanties. Desbetreffend wordt er echter wel melding gemaakt van problemen wanneer de betrokken persoon zijn asielaanvraag in Kroatië expliciet introk of wanneer hij reeds een negatieve beslissing ontving in Kroatië. Deze aanvragen worden door de Kroatische instanties beschouwd als herhaalde aanvragen wat kan leiden tot een schending van artikel 18(2) van Verordening 604/2013 (p. 30-31). Desbetreffend wensen we te benadrukken dat de recente update van het AIDArapport aantoonde dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen die Kroatië verlaten voor het einde van de asielprocedure, waardoor de procedure eventueel geschorst werd in Kroatië, weliswaar moeten opnieuw asiel moeten aanvragen na aankomst in Kroatië maar dat deze asielaanvraag niet beschouwd zal worden als een herhaalde aanvraag. Er is enkel sprake van een herhaalde aanvraag bij terugkeer naar Kroatië wanneer de asielaanvraag expliciet is ingetrokken door de betrokkene of wanneer er reeds een definitieve beslissing werd genomen. We benadrukken dat deze situatie niet van toepassing is op de situatie van betrokkene. Daarnaast wensen we ook nogmaals te benadrukken dat betrokkene nog geen finale beslissing ontving betreffende zijn asielprocedure in Kroatië, zoals ook expliciet bevestigd wordt door de Kroatische autoriteiten in hun akkoord voor de terugname van betrokkene. Verder informeren de Kroatische autoriteiten onze diensten ook dat de beslissing voor schorsing van de asielprocedure van betrokkene die werd genomen in Kroatië omwille van de vastgestelde verdwijning van betrokkene tevens ook niet als finaal beschouwd kan worden.

In dit verband benadrukken we ook dat verantwoordelijkheid van Kroatië voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene werd vastgesteld aan de hand van het feit dat de Kroatische autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. We verwijzen desbetreffend nogmaals naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 waaruit we moeten afleiden dat betrokkene na overdracht aan Kroatië de mogelijkheid zal hebben om zijn asielprocedure verder te zetten en dat de asielaanvraag van niet volledig werd stopgezet in Kroatië.

Bovenstaande elementen impliceren dan ook dat de Kroatische instanties het verzoek tot internationale bescherming van betrokkene wel degelijk inhoudelijk zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken hieromtrent verder ook op dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten kennen, tevens net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is verder dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Hierbij onderstrepen we ook dat Kroatië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering en dat het geactualiseerde AIDA-rapport geen melding maakte van structurele obstakels in Kroatië die de toegang tot een beroepsprocedure ontzeggen.

Verder merken we op dat in het bovenvermelde ECRE-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij een overdracht van personen die tot een dermate kwetsbaar profiel behoren. Het gaat desbetreffend onder meer over gezinnen, zwangere vrouwen, personen met ernstige gezondheidsproblemen en ouderen (p. 32). Desbetreffend benadrukken we dat het in het geval van betrokkene gaat om een alleenstaande man geboren in 1997 die tijdens zijn gehoor in België verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren. Verder bracht betrokkene betreffende aspecten van zijn gezondheidstoestand geen medische attesten of andere documenten aan die aanleiding geven om te besluiten dat betrokkene aan ernstige gezondheidsproblemen lijdt of dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij

overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Kroatië zal worden opgevangen. Zo benadrukken we ook dat in het hierboven ECRE-rapport duidelijk wordt gesteld dat de huidige omstandigheden van opvang in Kroatië geen algemene opschorting van overdrachten naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen (p. 32, §3).

Echter wensen we wel te verwijzen naar het feit dat er in het hierboven reeds vermeldde ECRE-rapport de aanbeveling wordt gemaakt om geen kandidaat-vluchtelingen en asielzoekers naar Kroatië over te dragen die Kroatië binnenkwamen vóór de sluiting van de 'Western Balkan Route' in maart 2016. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat betrokkene pas op 24.08.2017 asiel vroeg in Kroatië en dat betrokkene zelf verklaarde pas in oktober 2016 vertrokken te zijn vanuit Afghanistan waardoor hij niet onder bovenstaande aanbeveling valt.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Kroatië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in de meest ruime zin in Kroatië en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Verder verwijzen we ook naar het feit dat betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest worden beschouwd of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo tonen de verklaringen van betrokkene tevens ook aan dat betrokkene in Kroatië de mogelijkheid heeft gehad om in een opvangvoorziening voor minderjarigen te verblijven.

Tot slot merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde in goede gezondheidstoestand te verkeren. Verder bracht betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat hij door overdracht aan Kroatië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo wordt in het AIDA-rapport over Kroatië duidelijk melding gemaakt van het feit dat asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Kroatië recht hebben op gezondheidszorg voor zowel spoedgevallen, noodzakelijke medische zorgen als problemen met de mentale gezondheidszorg. Echter verwijzen we in dit geval naar het feit dat in het AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van door verscheidene ngo's gerapporteerde problemen en tekortkomingen betreffende de gezondheidszorg in Kroatië, maar dat verder ook gesteld wordt dat er daarnaast ook bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's, die bijvoorbeeld in psychologische ondersteuning voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische autoriteiten"

1.4. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij op 23 februari 2018 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Een terechtzitting werd in deze zaak voorzien op 26 juli 2018.

1.5. Op 11 april 2018 nam de verwerende partij een beslissing tot verlenging van de termijn met 18 maanden wegens onderduiken. Deze beslissing werd niet aan de verzoekende partij ter kennis gebracht door de verwerende partij, maar de raadsman van de verzoekende partij werd hiermee geconfronteerd ter terechtzitting van 26 juli 2018.

1.6. Op 31 juli 2018 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van onbepaalde datum "tot verlenging van de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" en tot het bevelen van voorlopige maatregelen, met name de verplichting op te leggen "om het verzoek om internationale bescherming te registreren". Deze vordering werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 207 495 van 2 augustus 2018. Het beroep tot nietigverklaring is gekend onder het nr. 223 166 en een terechtzitting is voorzien op 29 november om 2018.

1.7. Op 18 oktober 2016 bij arrest nr. 211 179 heropent de Raad de debatten inzake het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de uitkomst van het beroep tot nietigverklaring dat is gekend onder het rolnummer 223 166 determinerend is voor de behandeling van het voorliggend beroep.

1.8. Bij huidig verzoekschrift vraagt de verzoekende partij om de vordering tot schorsing ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 januari 2018, waarvoor een terechtzitting is voorzien op 29 november 2018 om 11u, te activeren bij wijze van voorlopige maatregelen en om de zaak door te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen.

2. Het wettelijk kader van de vordering

Artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

Die maatregelen worden, nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk zijn opgeroepen, bij een gemotiveerde uitspraak bevolen door de voorzitter van de kamer die bevoegd is om uitspraak ten gronde te doen of van de rechter in vreemdelingenbetwistingen die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kunnen voorlopige maatregelen worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen gehoord, worden.

Artikel 39/82, § 2, tweede lid, vindt toepassing op de krachtens dit artikel uitgesproken rechterlijke beslissingen. "

Artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn. (...) "

Artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking

mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. "

Artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV), bepaalt:

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend."

Artikel 44, tweede lid en volgende van PR RvV bepaalt:

"De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat:

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat het een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid betreft. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt deze vordering afgedaan overeenkomstig artikel 46.

De vordering wordt slechts onderzocht als er zes eensluidend verklaarde afschriften zijn bijgevoegd."

Artikel 47 van het PR RvV bepaalt:

"In het belang van een goede rechtsbedeling kan de voorzitter beslissen dat de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen met de vordering tot schorsing wordt behandeld en afgedaan."

Artikel 48 van het PR RvV bepaalt als volgt:

"Indien de indiener van een vordering tot schorsing ook uiterst dringende voorlopige maatregelen vordert, is artikel 44, eerste en tweede lid, van toepassing op zijn verzoek. Artikel 46 is er niet op van toepassing.

Voor het overige verloopt de procedure overeenkomstig artikel 43, §§ 2 en 3."

2.1. De cumulatieve voorwaarden voor het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen

Aan de volgende cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan:

1. de vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden (artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV);

2. bij de vordering tot schorsing worden ernstige middelen aangevoerd die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen verantwoorden (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de Vreemdelingenwet);

3. de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte kan de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen (artikel 39/82, § 2, eerste lid juncto artikel 39/84, eerste lid van de Vreemdelingenwet);

4. de vordering bevat een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen (artikel 44, tweede lid, 4° van het PR RvV).

Onder de hierboven vermelde, cumulatieve voorwaarden, kunnen zodoende bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen worden bevolen in het kader van een hangende vordering tot schorsing indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, en dit wanneer de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging daartoe niet zou volstaan om de belangen van de partijen veilig te stellen (cf. RvS 26 mei 2011, nr. 213.516).

Niets belet de verzoekende partij om, na het indienen van een gewone vordering tot schorsing, een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen wanneer de behoefte aan dergelijke maatregelen zich pas nadien manifesteert (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD). Dit zal tot gevolg hebben dat, door de toepassing van artikel 47 van het PR RvV de vordering tot schorsing en de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen samen worden onderzocht volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536, DESSARD; RvS 7 juli 2003, nr. 121.432, BOURGEOIS en cons.\ RvS 28 november 2003, nr. 125.828, CAMPAILLA).

De vordering, gestoeld op de artikelen 39/84 en 39/85 van de Vreemdelingenwet is op het eerste gezicht ontvankelijk.

2.2.1. Over de uiterst dringende noodzakelijkheid

De verzoekende partij zet in de vordering tot het bevelen van uiterst dringende voorlopige maatregelen het volgende uiteen omtrent het uiterst dringend karakter van de vordering:

“Verzoeker heeft op 20 oktober 2017 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Belgische autoriteiten.

Op 6 november 2017 richtte België een verzoek tot terugname aan Kroatië op basis van geregistreerde vingerafdrukken.

Kroatië ging expliciet akkoord met dit verzoek op 17 november 2017 op basis van een openstaande asielaanvraag.

Bijgevolg werd aan de verzoeker op 25 januari 2018 (kennisgeving 25 januari 2018) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. (stuk 1).

Op 23 februari 2018 heeft verzoeker een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing van 25 januari 2018.

Op 27 maart 2018 heeft de raadsvrouw van verzoeker, verweerster ervan ingelicht dat verzoeker het centrum waar hij verbleef te 8920 Langemark-Poelkapelle, Stadensteenweg 68, heeft moeten verlaten. Bij gebrek aan structurele hulp van vrienden of kennissen hier in België, zag verzoeker zich genooddaakt om een onderkomen te zoeken in de omgeving van het Noordstation / Maximiliaanpark te Brussel. De raadsvrouw van verzoeker gaf in haar schrijven van 27 maart 2018 evenwel een mobiel telefoonnummer door waarop verweerster hem steeds kon bereiken. Ook werd door de raadsvrouw van verzoeker aangeboden dat zij steeds kan helpen om verzoeker te bereiken (stuk 10, fax van raadsvrouw van verzoeker, 27 maart 2018).

Op 18 mei 2018 werd door de raadsvrouw van verzoeker een nieuwe fax aan verweerster gericht, waarin werd gewezen op het feit dat België verzoeker niet binnen een termijn van 6 maanden na het expliciete akkoord van 17 november 2017 heeft overgedragen aan de Kroatische autoriteiten.

Bijgevolg, zo wordt geargumenteed in de fax van 18 mei 2018 (stuk 9), is België overeenkomstig artikel 29, punt 2 van verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking)¹, verantwoordelijk geworden voor de behandeling ten gronde van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Op de fax, die op 18 mei 2018 verstuurd werd is nooit een antwoord gekomen. Wanneer verzoeker zich ging aanmelden bij Dienst Vreemdelingenzaken werd hij bovendien steeds teruggestuurd, zonder bijkomende uitleg.

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III-verordening en artikel 9, tweede lid van de Uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend², blijkt dat de lidstaat die de overname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de (impliciete) aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III-verordening). Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening).

Aangezien het verlengen van de termijn van 6 naar 18 maanden een uitzonderingsmaatregel is, is het noodzakelijk dat hieraan een beslissing van de Belgische autoriteiten aan de oorsprong ligt.

In casu werd verzoeker nooit in kennis gesteld van een dergelijke beslissing. Deze werd impliciet genomen door verzoeker de mogelijkheid te ontzeggen om zijn verzoek om internationale bescherming te registreren.

Ook tegen een ongeschreven of impliciete beslissing, die duidelijk blijkt uit de voorliggende feitelijke gegevens, kan bij de Raad een beroep worden ingesteld (cf. RvS 14 maart 2016, nr. 234.120; RvS 23 december 2010, nr. 210.103; RvS 12 januari 2009, nr. 189.379).

Op 31 juli 2018 werd aldus eveneens beroep aangetekend tegen deze impliciete beslissing. Het betrof een schorsingsberoep bij Uiterst Dringende Noodzakelijkheid en met verzoek tot het bevelen van voorlopige maatregelen, dat werd verworpen bij arrest nr. 207 495 van 2 augustus 2018 en een annulatieberoep dat hangende is.

Tijdens de terechtzitting van 13 juni 2018 in het kader van het beroep tegen de huidige bestreden bijlage 26quater (rolnummer RVV 216 869/VIII), werd aan Uw Raad meegedeeld dat de impliciete verlenging van de Dublintermijn van 6 naar 18 maanden zou worden aangevochten.

In haar arrest nr. 211 179 van 18 oktober 2018 besliste Uw Raad de debatten te heropenen.

Beide annulatieberoepen met respectievelijk rolnummers 216 869 en 223 166 werden opgeroepen ter terechtzitting van 29 november 2018 om 11 uur.

Op 14 november 2018 werd aan verzoeker een Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat betekend.

Hierdoor is de uitvoering van de bestreden bijlage 26quater imminent geworden.

Aangezien hogere rechtsnormen in het geding zijn heeft verzoekende partij zonder meer belang bij het voeren van de huidige procedure.

Het verlopen van de termijn van 6 maanden heeft tot gevolg dat België van rechtswege verantwoordelijk wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Voor zover Uw Raad van oordeel zou zijn, dat dit niet geval, is vordert verzoeker dat huidige beslissing op zijn minst geschorst wordt tot ook over beroep dat werd ingediend tegen de impliciete beslissing tot verlenging een arrest is gevelde (rekening houdende met de geest van het arrest RVV 211 179 van 18 oktober 2018).

De dringende noodzakelijkheid is dan ook aan de orde (zie o.a. arrest RVV nr. 163 309 van 29 februari 20163).

Bijgevolg is op heden aan het uitzonderlijk karakter van de voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid weldegelijk voldaan (overeenkomstig o.a. artikel 39/82 §2 Vreemdelingenwet)."

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling en/of het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van het doel van de vordering duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht die direct aannemelijk maken dat de gevraagde maatregel, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Bijgevolg dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij dienvolgens de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen. Deze rechtvaardiging is tweeledig, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht en op een diligente wijze heeft opgetreden.

Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekende partij van haar vrijheid werd beroofd en werd opgesloten in een welbepaalde plaats in de zin van artikel 39/78 van de Vreemdelingenwet met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Het staat dan ook vast dat een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing volgens de gewone schorsingsprocedure niet kan tussenkomen voor de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.2.2. Over de ernstige middelen die de nietigverklaring van de bestreden akte kunnen rechtvaardigen

De verzoekende partij zet in een eerste middel uiteen wat volgt:

“4.1. EERSTE MIDDEL

- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN DE DUBLIN III-VERORDENING;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 29 VAN DE DUBLIN III VERORDENING;
- ☐ SCHENDING VAN ARTIKEL 18 HANDVEST VAN DE GRONDRECHTRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE;
- ☐ SCHENDING NON-REFOULEMENT BEGINSEL;
- ☐ SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGSVERPLICHTING.

Samenvatting van het middel:

Verweerster heeft nooit een gemotiveerde beslissing aan verzoeker meegedeeld, waarin de gronden werden opgenomen, waaruit zou blijken dat verzoeker is ondergedoken en de termijn van overdracht van 6 maanden naar 18 maanden kan worden verlengd.

Bijgevolg is België sinds 18 mei 2018 de verantwoordelijke lidstaat geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Verzoeker terugsturen naar Kroatië is dan ook in strijd met de Dublin III-verordening.

Op 6 november 2017 richtte België een verzoek tot terugname aan Kroatië op basis van geregistreerde vingerafdrukken.

Kroatië ging expliciet akkoord met dit verzoek op 17 november 2017 op basis van een openstaande asielaanvraag.

Bijgevolg werd aan de verzoeker op 25 januari 2018 (kennisgeving 25 januari 2018) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. (stuk 1).

Op 27 maart 2018 heeft de raadsvrouw van verzoeker, verweerster ervan ingelicht dat verzoeker het centrum waar hij verbleef te 8920 Langemark-Poelkapelle, Stadensteenweg 68, heeft moeten verlaten.

Bij gebrek aan structurele hulp van vrienden of kennissen hier in België, zag verzoeker zich genooddaakt om een onderkomen te zoeken in de omgeving van het Noordstation / Maximiliaanpark te Brussel. De raadsvrouw van verzoeker gaf in haar schrijven van 27 maart 2018 evenwel een mobiel telefoonnummer door waarop verweerster hem steeds kon bereiken. Ook werd door de raadsvrouw van verzoeker aangeboden dat zij steeds kan helpen om verzoeker te bereiken (stuk 10, fax van raadsvrouw van verzoeker, 27 maart 2018.)

Op 18 mei 2018 werd door de raadsvrouw van verzoeker een nieuwe fax aan verweerster gericht, waarin werd gewezen op het feit dat België verzoeker niet binnen een termijn van 6 maanden na het expliciete akkoord van 17 november 2017 heeft overgedragen aan de Kroatische autoriteiten. 7

Op grond van artikel 29.2 van de Dublin-III verordening betekent dit immers dat België nu de verantwoordelijke lidstaat geworden is.

Deze beslissing werd genomen op grond van artikel 29.2. van de Dublin III-verordening:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”(verzoeker onderlijnt)

Artikel 9 lid 2 van de Uitvoeringsverordening nr. 604/2013 bepaalt als volgt:

“De lidstaat die om een van de in artikel 29, lid 2, van Verordening (EU) nr. 604/2013 bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek tot overname of tot terugname van de betrokken persoon of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit opschortende werking heeft, stelt de verantwoordelijke staat daarvan vóór het verstrijken van deze termijn in kennis. Indien hij dat niet doet, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de andere uit Verordening (EU) nr. 604/2013 voortvloeiende verplichtingen overeenkomstig artikel 29, lid 2, van die verordening bij de verzoekende lidstaat.”

Uit artikel 29, eerste en tweede lid van de Dublin III-verordening en artikel 9, tweede lid van Uitvoeringsverordening 118/2014, blijkt dat de lidstaat die de overname heeft gevraagd aan de verantwoordelijke lidstaat, in principe over een termijn van zes maanden beschikt om de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze termijn van zes maanden begint te lopen vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek door de verantwoordelijke lidstaat of, wanneer er een schorsend beroep of bezwaar werd ingesteld tegen het overdrachtsbesluit, vanaf de definitieve beslissing op dit schorsend beroep of bezwaar (artikel 29, eerste lid van de Dublin III-verordening).

Bij wege van uitzondering kan deze termijn van zes maanden worden verlengd tot achttien maanden indien de betrokkene onderduikt (artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening).

Het vervallen van de verantwoordelijkheid van Kroatië is van rechtswege van toepassing. Indien verweerster, zoals in casu het geval is, wenst over te gaan tot het verlengen van de termijn van 6 naar 18 maanden dient hieraan een beslissing ten grondslag te liggen.

Vooralsnog heeft het Europees Hof van Justitie⁴ nog geen uitlegging gegeven van de term "onderduikt" van artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening.

4 Hierna Het Hof

Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) stelde, in een zaak waar er geen sprake was van een verlengde overdrachtstermijn, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, Majid Shiri 8 t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 immers dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat. Daarbij is niet vereist dat de oorspronkelijk verantwoordelijke lidstaat weigert de betrokkene over te nemen of terug te nemen. In punt 43 vervolgt het Hof dat indien de overdrachtstermijn is verstreken, de bevoegde autoriteiten van de verzoekende lidstaat niet kunnen overgaan tot overdracht van de betrokkene naar een andere lidstaat en zij, integendeel, gehouden zijn ambtshalve de nodige maatregelen te treffen, om hun verantwoordelijkheid te erkennen en onverwijld aan te vangen met de behandeling van het door die betrokkene ingediende verzoek om internationale bescherming.

Het Hof heeft dus reeds duidelijk gesteld dat het verstrijken van de overdrachtstermijn van zes maanden (cf. artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III-verordening) zonder dat een overdracht heeft plaats gevonden, de verantwoordelijkheid voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming van rechtswege doet overgaan van de aanvankelijk verantwoordelijke lidstaat naar de verzoekende lidstaat (supra Shiri C-201/16, punt 39), zonder dat dit dus nog een beslissing of appreciatie vergt.

Wanneer, echter, zoals in casu, verweerster meent dat er redenen zijn om de overdrachtstermijn bij wege van uitzondering te verlengen naar maximaal achttien maanden wegens het onderduiken van de betrokken verzoeker, dan is het evenwel duidelijk dat de verweerster hiertoe een beslissing dient te nemen en een appreciatiebevoegdheid uitoefent.

De beslissing dat de verzoeker is ondergedoken veronderstelt immers dat de bevoegde autoriteiten bepaalde feitelijke elementen en/of gedragingen van de verzoeker onderzoeken en dat zij beslissen of daaruit blijkt dat de verzoeker is ondergedoken. De vaststelling dat de verzoeker is ondergedoken is dan ook geenszins een directe en voor eenvoudige constatacie vatbare vaststelling, doch zij veronderstelt een beslissing met een zekere appreciatiemarge.

Daarom precies is het van belang dat deze beslissing met redenen wordt omkleed teneinde de verzoeker de mogelijkheid te bieden om met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft zich tegen deze beslissing tot de bevoegde rechter te wenden en teneinde ook deze rechter ten volle in staat te stellen om zijn controle van de rechtmatigheid van de betrokken handeling uit te oefenen.

Uit artikel 26 van de Dublin III-verordening blijkt dat uitdrukkelijk een schriftelijke beslissing wordt vereist voor het overdrachtsbesluit zelf, met name van het besluit om de verzoeker over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Ook al vereist artikel 29 van de Dublin III-verordening niet uitdrukkelijk dat een beslissing tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het overdrachtsbesluit schriftelijk moet worden vastgesteld, is verzoeker van oordeel dat de verplichting om het overdrachtsbesluit schriftelijk vast te stellen, ook moet worden begrepen als betrekking hebbend op de beslissing betreffende de verlenging van de uitvoeringstermijn van het overdrachtsbesluit.

Dit in de eerste plaats omdat zowel het overdrachtsbesluit als de beslissing tot de verlenging van de uitvoeringstermijn een rechtstreekse invloed hebben op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, in die zin dat bij gebrek aan overdrachtsbesluit of bij gebrek aan verlenging van de overdrachtstermijn de Belgische overheden en niet de Kroatische overheden verantwoordelijk zullen zijn voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming. Beide beslissingen hebben dan ook eenzelfde gevolg. Bovendien moet de verzoeker in beide gevallen de motivering kunnen kennen van het ten aanzien van hem vastgestelde besluit (cf. HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, punt 44).

Bijgevolg houdt artikel 26 juncto artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening, in het licht van de rechten van verdediging zoals neergelegd in artikel 47 van het EU-Handvest, een verplichting in om de beslissing tot het verlengen van de overdrachtstermijn te motiveren in een op schrift gestelde akte om de verzoeker toe te laten met kennis van zaken de rechtmatigheid te betwisten van een besluit dat een rechtstreekse impact heeft op de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.

In ieder geval is het ook in het licht van een doeltreffende rechterlijke controle vereist dat de beslissing tot verlenging op schrift wordt gesteld om Uw Raad toe te laten om na te gaan of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

Verzoeker mag dan wel een tijdlang niet in het bezit geweest zijn van een vaste verblijfplaats, door hemzelf als zijn advocate werd steeds de nodige informatie doorgegeven (cfr. stuk 10), waardoor het te allen tijde mogelijk was voor verweerster om verzoeker ook daadwerkelijk te lokaliseren. Verweerster kan verzoeker niet zomaar bestempelen als iemand die ‘onderduikt’

In casu moet verzoeker evenwel vaststellen dat verweerster heeft nagelaten om haar beslissing om de overdrachtstermijn te verlengen tot achttien maanden wegens het onderduiken van de verzoeker, op schrift te stellen en ze met de nodige redenen te omkleden.

Het verzuim om een schriftelijke beslissing te nemen waarbij de feiten worden geduid waarop het bestuur zich steunt om vast te stellen dat de verzoeker is ondergedoken en om bijgevolg de termijn voor overdracht te verlengen naar achttien maanden, schendt derhalve artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening juncto artikel 47 van het Handvest.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet betreft een nationaalrechtelijke bepaling die het bestuur ertoe verplicht om dergelijke individuele beslissingen met redenen te omkleden en om de feiten die deze beslissingen rechtvaardigen te vermelden. Het is een algemeen in de rechtspraak en in de rechtsleer erkend principe dat formeel motiveren een geschrift vereist en dat dus een ongeschreven of impliciete beslissing geen schending kan uitmaken van de formele motiveringsplicht (RvS 12 januari 1993, nr. 41.567, JT 1993, 474, noot D. Lagasse; RvS 13 augustus 2015, nr. 232.042; RvS 15 januari 2016, nr. 233.486; RvS 30 juni 2016, nr. 235.278).

Indien verweerster uitvoering geeft aan het Unierecht, quod in casu, dan staat dit er echter niet aan in de weg dat in overeenstemming met de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, deze Belgische interne norm betreffende de verplichting tot formele motivering conform het Unierecht moet worden uitgelegd. Bijgevolg moet ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden ingevuld conform de toepasselijke bepalingen van de Dublin III-verordening, de grondrechten die worden beschermd door het Handvest en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie G. DEBERSAQUES en M. RYCKASEYS, “Vreemdelingenrecht”, in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2013, 439).

Gezien de uitlegging door het Hof van Justitie van het grondrecht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals bepaald in artikel 47 van het Handvest en gelet op de artikelen 26 en 29, lid 2 van de Dublin III-verordening blijkt, zoals supra uiteengezet, dat naar analogie met het arrest Mahdi de verplichting om het overdrachtsbesluit schriftelijk vast te stellen, waarin de motieven worden uiteengezet die deze beslissing rechtvaardigen, ook moet worden begrepen als betrekking hebbend op de beslissing betreffende de verlenging van de uitvoeringstermijn van het overdrachtsbesluit.

Bijgevolg moet in casu artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet conform het Unierecht worden begrepen in de zin dat een schriftelijke beslissing vereist is waarin de feiten worden vermeld die de beslissing rechtvaardigen.

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet kan dan immers niet worden uitgelegd op een wijze die afbreuk doet aan het recht op een doeltreffende voorziening in rechte zoals neergelegd in artikel 47 van het Handvest. Zodoende dient tevens een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

Aangezien de gezaghebbende interpretatie van artikel 29 van de Dublin III-verordening vooropstelt dat verweerster van rechtswege verantwoordelijk wordt voor de ten gronde behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker na het verlopen van een termijn van 6 maanden, heeft het onwettig verlengen van deze termijn onmiddellijk tot gevolg dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in België dient te worden behandeld.

Verzoeker wenst nog te benadrukken dat hij zich, bij het opstellen van de verzoekschrift gebaseerd heeft op de redenering die door Uw Raad werd opgebouwd in haar arrest nr. 203 684 van 8 mei 2018 (stuk 11). Dit arrest werd uitgesproken door de Verenigde Kamers van Uw Raad en heeft bijgevolg een ruim gezag, waar artikel 39/6 van de Vreemdelingenwet vooropstelt zaken voor de verenigde kamers dienen te worden behandeld teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren of met het oog op de rechtsontwikkeling.

Verzoeker op basis van de bestreden bijlage 26 quater uitwijzen naar Kroatië, zou in die zin eveneens een schending van hogere rechtsnormen inhouden. In de eerste plaats van het non-refoulement beginsel.

Verzoeker verkeert momenteel in een toestand waarbij zijn asielrecht wordt miskend, zoals beschermd door artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie⁵ en de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals aangenomen door de wet van 26 juni 1953.

5 Hierna Handvest EU

Artikel 18 Handvest EU:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zodoende een nieuw middel tracht toe te voegen aan het enige middel zoals uiteengezet in het aanvankelijke verzoekschrift tot schorsing. Daarmee breidt zij aldus de vordering tot schorsing d.d. 23 februari 2018 op substantiële wijze uit.

De handelwijze van de verzoekende partij lijkt niet te verzoenen met het doel van de bij artikel 39/85 van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing te vorderen. Eén en ander zou er immers toe leiden dat de verzoekende partij, gebruikt makende van de procedure van voorlopige maatregelen, zichzelf het recht toekent om een tweede maal een verzoek tot schorsing, zij het nu bij uiterst dringende noodzakelijkheid, in te dienen. Zulks is echter, gelet op het bepaalde in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, uitdrukkelijk uitgesloten. Artikel 39/82, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende: *“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”*

De Raad heeft in het kader van de onderhavige vordering slechts de bevoegdheid om de reeds hangende vordering tot schorsing versneld te behandelen. Hij moet zich dan ook beperken tot de middelen en de gegevens die zijn opgenomen in het verzoekschrift houdende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging verzonden per aangetekend schrijven van 23 februari 2018.

Het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

In een tweede middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“□ SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5 VAN DE VREEMDELINGENWET;

□ SCHENDING VAN ARTIKEL 3 (2) VAN DE VERORDENING (EU) NR. 604/2013 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 26 JUNI 2013 TOT VASTSTELLING VAN DE CRITERIA EN INSTRUMENTEN OM TE BEPALEN WELKE LIDSTAAT VERANTWOORDELIJK IS VOOR DE BEHANDELING VAN EEN VERZOEK OM INTERNATIONALE BESCHERMING DAT DOOR EEN ONDERDAAN VAN EEN DERDE LAND OF EEN STAATLOZE BIJ EEN VAN DE LIDSTATEN WORDT INGEDIEND⁶

□ SCHENDING VAN ARTIKEL 17 VAN DE DUBLIN III VERORDENING;

□ SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS⁷;

□ SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE⁸;

□ SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, EN MEER BEPAALD VAN ZORGVULDIGHEID EN REDELIJKHEID;

□ SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING.

Samenvatting van het middel:

Verweerster houdt geen rekening met actuele informatie over de situatie voor asielzoekers in Kroatië. Verweerster had individuele waarborgen moeten krijgen van Kroatië, op zijn minst moest zij een uitgebreider onderzoek doen. Er is een reëel risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 EU-Handvest.

4.2.1. Juridisch kader

Aan verzoeker werd op 25 januari 2018 (kennisgeving 25 januari 2018 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend (stuk 1).

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25 (2) van de Dublin – III Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. (Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

(Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan : 1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die

gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

(...)

(Onverminderd het eerste (...) lid, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.)

(Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. (...)”

Verweerster steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het feit dat de digitale vingerafdrukken van verzoeker geregistreerd werden in Kroatië op 24 augustus 2017;

- een expliciet akkoord van Kroatië op 17 november 2017 na het verzoek tot terugname van 6 november 2017; dat dit land ertoe verplicht om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst;

- een wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten om het EVRM te respecteren en een schending van artikel 3 EVRM dus allerminst waarschijnlijk is;

- het niet aannemelijk maken van verzoeker dat hij bij een overdracht naar Kroatië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest;

- het gegeven dat de asielprocedure in Kroatië correct verloopt en er geen enkele aanleiding is om te vrezen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;

- de procedure die voorzien is in Kroatië voor het herkrijgen van opvang;

- de vaststelling dat er kanttekeningen worden geplaatst bij een overdracht van personen die tot een dermate kwetsbaar profiel behoren.

Verweerster verwijst in haar bestreden beslissing naar het rapport van de European Council on Refugees and Exiles (ECRE): Asylum Information Database (AIDA) – National Country Report – Croatia⁹ dat up to date is tot 31 december 2016 en het ECRE rapport: Balkan route reserved. The return of asylum seekers to Croatia under the Dublin system van 15 december 2016.

Verweerster steunt zich op deze rapporten, maar dit is zeker geen voldoende informatie, bovendien maakt zij zich schuldig aan een zeer partiële lezing van deze rapporten.

Nochtans wijst verzoeker er op dat het de plicht is van verweerster een gedegen onderzoek te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier. Verder dient verweerster zich in het kader van een Dublin-overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen.

Een globale lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van verweerster tegenspreekt.

« Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. »

(CCE 22 février 2015, n° 138 950).

“Le Conseil observe que les parties en présence ont manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation, même si elles semblent s'accorder sur le fait que tout renvoi vers l'Italie ne conduit pas ipso facto à soumettre le demandeur d'asile renvoyé à un traitement inhumain et dégradant tel que prohibé par l'article 3 de la CEDH. Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités

maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées - , le temps de l'examen de sa demande d'asile. La circonstance que le HCR n'ait pas déconseillé les transferts vers l'Italie dans le cadre du Règlement Dublin III et que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ne permet pas d'énervé ce constat. » (CCE 29 juni 2015, n° 148 685)

Verzoeker kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van verweerster in diskrediet brengt. Verzoeker wenst te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijk lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Verzoeker wil benadrukken dat de lidstaten volgens de rechtsspraak van het Hof van de Rechten van de Mens waaronder dus ook Kroatië toereikende en billijke omstandigheden voor asielzoekers moeten garanderen teneinde hen de mogelijkheden te bieden asiel aan te vragen en de asielprocedure op te volgen.

Volgens de rechtsspraak van het Hof betekenen deze adequate en eerlijke omstandigheden dat de toegang en de behandeling van de asielaanvraag dienen te beantwoorden aan meerdere voorwaarden. Daarbovenop dienen alle asielaanvragers van dezelfde adequate en eerlijke omstandigheden te genieten

Hieronder stellen we vast dat er verschillende systematische tekortkomingen zijn in de asielprocedure (4.1.2) en in de opvangvoorzieningen (4.1.3). Als asielzoeker heeft verzoeker een kwetsbaar profiel, Kroatië moet dus in individuele garanties voorzien. Dit is echter niet het geval.

Verweerster verwijst naar het Asylum Information Database – National Country Report – Croatia van december 2016 op een zeer gedeeltelijk, algemene en niet-specifieke manier. Dit zorgt ervoor dat verweerster het zorgvuldigheidsbeginsel en de plicht tot materiële motivering heeft geschonden.

4.1.2. Systematische tekortkomingen in de asielprocedure

In het AIDA rapport van december 2016 wordt vermeld dat er in Kroatië moeilijkheden zijn voor asielzoekers om toegang te krijgen tot de asielprocedure. Er vonden zelf illegale verwijderingen plaats.

“In January 2017, civil society organisations Are You Syrious? and Initiative “Welcome” reported that illegal and violent expulsions (push backs) from the territory of Croatia are happening. According to their report, people from Afghanistan, but also from Iraq, Pakistan, Syria and other countries, were not given access to asylum procedure, although some explicitly and repeatedly approached the Croatian police, expressing their wish to ask for international protection. Instead they were, according to the report, illegally expelled to Serbia from Croatian territory. The report stresses that this was accompanied by violence and degrading treatment by the Croatian police. Similar concerns were raised by Human Rights Watch and Save the Children in the same period.” (Stuk 3, AIDA, Country Report Croatia, december 2016, p.18, te consulteren via: http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_hr_2016update.pdf)

Het zeer recente ‘The state of the world’s human rights’ rapport van Amnesty International van februari 2018 haalt aan dat Kroatië vluchtelingen en migranten blijft terugsturen naar Servië zonder hen een effectieve toegang te geven tot een asielprocedure. Vaak gaan deze zogenaamde ‘push-backs’ gepaard met dwang door middel van intimidatie en vernieling van persoonlijke voorwerpen van de asielzoekers.

“Croatia continued to return to Serbia refugees and migrants who entered the country irregularly, without granting them access to an effective asylum process. These pushbacks by police, sometimes from deep inside Croatian territory, routinely involved coercion, intimidation, confiscation or destruction of private valuables and the disproportionate use of force by the police. In July, the Court of Justice of the European Union ruled that Croatia had acted against the rules of the Dublin Regulation (which defines which EU member state has the obligation to evaluate the asylum claims) by allowing transit for refugees and migrants through the country in 2015 without examining applications for international protection.”

(Stuk 4, Amnesty International, Report 2017/18, The State of The World’s Human Rights, februari 2018, p. 139, te consulteren via <https://www.amnesty.org/en/latest/research/2018/02/annual-report-201718/>)

Human Rights Watch klaagde in een recent rapport aan dat van de 1.262 personen die asiel aangevraagd hadden in Kroatië in 2017 er slechts 76 een vorm van bescherming toegekend kregen.

Bovendien stuurt Kroatië systematisch asielzoekers naar Slovenië en Oostenrijk zonder hun asielaanvraag te onderzoeken.

“By August, 1,262 people claimed asylum in Croatia in 2017, including people returned to Croatia from other EU member states under EU asylum rules. Only 76 asylum seekers had been granted some form of protection in 2017 at time of writing. Croatia relocated 78 asylum seekers from Greece and Italy by late September.

During the year, Croatia forced back asylum seekers and migrants who entered the country from Serbia without examining their asylum claims. In July, the CJEU ruled that Croatia breached EU law by allowing asylum seekers and migrants to cross into Slovenia and Austria without first examining their asylum claims.” (Stuk 5, Human Rights Watch, Annual report on the human rights situation in 2017, 18 januari 2018, te consulteren via: <https://www.ecoi.net/en/document/1422356.html>)

Amnesty International klaagde in haar recente ‘State of the World’s Human Rights’ rapport aan dat tussen januari en april 2017 minstens 30 asielaanvragen afgewezen werden omwille van ‘veiligheidsredenen’. Deze redenen konden echter niet achterhaald worden. Het is duidelijk dat er sprake is van willekeur. Bovendien wordt slechts en zeer klein deel van de asielzoekers effectief bescherming geboden.

“The NGO Centre for Peace Studies documented that between January and April, at least 30 asylum applications – including those from families with children – had been dismissed on the grounds of “security concerns” during a routine security check carried out by the Security and Intelligence Agency as part of the asylum process. The notes of these applications were marked as “classified” and could not be seen and thus could not be rebutted or challenged on appeal by those seeking asylum or their legal representatives. Cases with classified notes led to an automatic rejection by the Ministry of Interior. Subsequently, the failed asylumseekers were at risk of expulsion from the country and at heightened risk of refoulement – a measure forcing an individual to return to a country where they would risk serious human rights violations.

Unaccompanied minors represented a quarter of all asylum-seekers in the country. By the end of the year, fewer than 200 asylum-seekers had been granted international protection. Croatia committed to accept 1,600 refugees and asylum-seekers under the EU resettlement and relocation schemes by the end of the year; by mid-November, fewer than 100 people had been relocated, and none had been resettled.”

(Stuk 5, Amnesty International, Report 2017/18, The State of The World’s Human Rights, februari 2018, p. 139, te consulteren via <https://www.amnesty.org/en/latest/research/2018/02/annual-report-201718/>)

UNHCR en de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa merkten op dat de diensten die openstaan voor asielzoekers niet worden aangeboden door de Kroatische autoriteiten maar door verschillende NGO’s.

“Croatia remained a transit country for refugees and migrants heading to Western Europe. Recognizing that only a limited number of people claimed asylum and remained in Croatia for an extended period of time, UNHCR, the UN refugee agency, and the Council of Europe Commissioner for Human Rights stated that conditions in reception centres were adequate. They noted that there were services available to refugees and migrants, including psychosocial support and language education, but that these were mainly provided by NGOs.”

(Stuk 6, Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17, The State of the World’s Human Rights, te consulteren via <https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>)

“In June, amendments introduced to the Law on Foreigners forbade the provision of assistance in accessing basic needs, such as housing, health, sanitation or food, to foreign nationals irregularly residing in Croatia, except in cases of medical and humanitarian emergencies or life-threatening situations.”

(Stuk 5, Amnesty International, Report 2017/18, The State of The World’s Human Rights, februari 2018, p. 139, te consulteren via <https://www.amnesty.org/en/latest/research/2018/02/annual-report-201718/>)

Uit objectieve informatie blijkt dat verscheidene mensenrechtenorganisaties de systematische tekortkomingen in de asielwetgeving aanklagen.

“Human rights organizations noted shortcomings in asylum and immigration legislation, and criticized a Draft Aliens Law adopted by the government in May and still under consideration by the Parliament as of December. The Bill included provisions criminalizing social and humanitarian assistance to irregular migrants and retained measures requiring migrants subject to deportation to pay the cost of their accommodation and removal from the country.”

(Stuk 6, Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17, The State of the World’s Human Rights, te consulteren via <https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>)

Zo is er bijvoorbeeld ook een tekort aan professionele tolken.

“Up to now, interpreters were not professionally trained and interpretation is not done by accredited interpreters in the majority of cases. Usually, persons who simply possess the requested language skills are contracted by the Ministry of Interior. Nevertheless, there is a lack of interpreters, especially for some specific languages. For example, asylum seekers from African countries are often interviewed in English or French, languages they are considered as being able to understand. Asylum seekers are asked at the beginning of the interview if they understand the interpreter.”” (Stuk 3, AIDA, Country Report Croatia, december 2016, p.23, te consulteren via:

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_hr_2016update.pdf)

Verder was er geruime tijd geen kosteloze bijstand beschikbaar tijdens de eerste fase van de asielprocedure. Dit werd gewijzigd door een nieuwe wet, echter is er nog steeds geen vorm van kosteloze representatie in de eerste fase van de asielprocedure. Er is enkel de mogelijkheid tot kosteloze inwinning van informatie.

“Free state-funded legal aid under the Law on Asylum was not available during the first instance asylum procedure, but only before the Administrative Court. However, with the entry into force of the LITP, this changed, not in terms of representation in the first instance procedure but in terms of possibility for legal information and counselling” (Stuk 3, AIDA, Country Report Croatia, december 2016, p.25, te consulteren via:

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_hr_2016update.pdf)

Als verzoeker zou worden teruggestuurd, zal hij aan zijn lot worden overgelaten.

4.2.3. Systematische tekortkomingen in de opvang van asielzoekers

Kroatië wordt sinds 2015 overspoeld door vluchtelingen. Het is echter slechts een transitland waarbij het de bedoeling is om verder te reizen naar een andere Europese lidstaat. De verwachtingen zijn echter dat een groot deel van deze asielzoekers zal teruggestuurd worden naar Kroatië.

Hoewel Kroatië onder de Dublin III verordening verantwoordelijk is om deze asielaanvragen te behandelen is de lidstaat hier niet op voorbereid. Uit objectieve informatie blijkt dat er niet genoeg opvangmogelijkheden zijn en dat er onvoldoende infrastructuur ter beschikking is.

“Croatia experienced an unprecedented wave of migration in 2015, with hundreds of thousands of people – primarily asylum seekers – arriving in the country, mostly with the intent of continuing on to other European Union (EU) countries. It is expected that thousands of those asylum seekers subsequently denied asylum in other countries will be returned to Croatia – which under treaty obligations is responsible for their registration, but lacks housing and other infrastructure to support them.”

(Stuk 7, Freedom House, Freedom in the World 2017 – Croatia, 1 september 2017, te consulteren via [http://www.refworld.org/cgi-](http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=59c1030633&skip=0&query=croatia&searchin=fulltext&sort=date)

[bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=59c1030633&skip=0&query=croatia&searchin=fulltext&sort=date](http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=59c1030633&skip=0&query=croatia&searchin=fulltext&sort=date))

Wanneer een asielzoeker behoort tot een kwetsbare doelgroep is het opvangsysteem van Kroatië hier niet op voorzien. Zelfs bij de eerste assessment van het profiel van de asielzoeker wordt er geen rekening gehouden met zelfverklaarde kwetsbaarheid (o.a. naar aanleiding van gewelddaden en foltering). Kroatië voorziet niet in adequate opvang.

“Special reception centres for vulnerable asylum seekers exist in Croatia, Greece, Romania, Slovakia and Slovenia,(...). A lack of capacity in centres for vulnerable asylum seekers is also reported in Croatia” (...)

“The reception centre in Kutina is aimed for the accommodation of vulnerable applicants and has a capacity of 100 places, which in practice is not enough. In the reception centre in Zagreb, there are 186 places aimed at accommodating vulnerable asylum seekers. The existing capacity of these places is not enough and vulnerable people often get placed in the general part of Zagreb reception centre, where no private room is provided”(...) “In Croatia Article 18 of rAPD has not been transposed, but the Ministry of Interior has the possibility to order a medical examination. However, this possibility is not used in practice. Even when applicants mention that they are victims of torture, they are still not referred to a specialist. One of the reasons is also the lack of public funds.” (Stuk 8, Hungarian Helsinki Committee, Unidentified and unattended, mei 2017, p. 33, p. 35 en p.51, te consulteren via: https://www.ecoi.net/file_upload/90_1504851185_2017-05-hhc-unidentified-and-unattended.pdf)

4.2.4. Individuele garanties

Objectieve informatie toont aan dat het terugsturende land in de Dublin procedures altijd garanties moet krijgen voor elke individuele aanvrager dat hij toegang zal krijgen tot een asielprocedure en passende omstandigheden in het gastland.

Uit objectieve informatie blijkt dat er door verschillende landen individuele garanties werden gevraagd aan Kroatië. Echter houdt de Minister van Binnenlandse Zaken daar geen informatie over bij. Er kan bijgevolg niet vastgesteld worden of Kroatië wel degelijk voldoet aan de verplichting om individuele garanties te geven aan het terugsturende land.

“According to the Ministry of Interior, individualised guarantees were requested in few cases during 2016 by Austria. However, the Ministry of Interior does not keep records about such data and cannot provide exact information on the number of cases where guarantees have been requested. In practice, according to the Ministry of Interior, requests for guarantees were mainly related to reception conditions and possibilities for medical / health treatment.” (Stuk 3, AIDA, Country Report Croatia, december 2016, p.29, te consulteren via:

http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_hr_2016update.pdf)

Verzoeker wenst in dit kader een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 november 2014), dat duidelijke, individuele garanties eist met betrekking tot de opvang.

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over een aangepaste opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar bepaalde informatie uit het hogervermelde rapport, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Kroatië, niet aan haar lot zal worden overgelaten.

“ 115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à

Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switserland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, verzoeker zet vet)

Verweerster gaat bovendien voorbij aan vaste rechtspraak van het EHRM, waarbij asielzoekers als een kwetsbare groep worden gekenmerkt, die een bijzonder bescherming behoeven (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, par. 251.). Deze Europese rechtspraak wordt ook door Uw Raad gerespecteerd. In het arrest van 29 september 2015 gaf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen¹⁰ bijvoorbeeld aan dat de loutere vaststelling dat een verzoeker niet over extra kwetsbaar profiel (une vulnérabilité aggravée) beschikt, verweerster niet ontslaat van de verplichting een grondig onderzoek te doen naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, zeker in het licht van huidige massale toestroom van asielzoekers in Italië.

De eenvoudige bevinding dat verzoeker niet de indruk heeft gegeven over een specifiek kwetsbaar profiel te beschikken, is niet voldoende om de onderzoeksplicht die rust op de autoriteiten om het risico dat verzoeker loopt te schorsen.

Ook in de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar algemene beweringen die zich normaal gesproken, in theorie zouden moeten voordoen wanneer verzoeker op het Kroatische grondgebied zal toekomen. Er wordt louter naar objectieve informatie verwezen waardoor er op geen enkele manier individuele garanties aan verzoeker worden gegeven waaruit hij kan afleiden dat hij effectief opvang zal krijgen in Kroatië.

In casu is er sprake van een expliciet akkoord van Kroatië tot terugname. Verweerster stelt dat omwille van het feit dat het een expliciet akkoord betreft, verzoeker een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen. Volgens verweerster worden personen die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Kroatië worden teruggestuurd dus tot de asielprocedure toegelaten.

Het betreft echter een louter akkoord zonder verdere effectieve garanties, waardoor verzoeker geen voldoende waarborgen krijgt. Het blijkt niet uit de bestreden beslissing hoe en op welke manier de vluchtelingen worden opgevangen. Op dit niveau heeft verweerster geen voldoende garanties gegeven. Het loutere volgen van de algemene verklaringen van de Kroatische autoriteiten kan niet als voldoende beschouwd worden. Zo is het toegelaten worden niet hetzelfde als de kans krijgen op een effectieve toegang en behandeling van de asielprocedure.

Uit het bovenstaande blijkt zonder meer dat verzoeker in Kroatië een zeer reëel risico loopt om aan zijn lot overgelaten te worden. Verweerster kon geacht worden hiervan op de hoogte te zijn en had individuele garanties met betrekking tot de opvang voor verzoeker moeten verkrijgen, op zijn minst had zij grondiger onderzoek moeten doen.

Een schending van hogervermelde artikels is bijgevolg bewezen, alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Op zijn minst heeft verweerster de motiveringsplicht geschonden.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond."

Zoals de Raad reeds heeft aangegeven in zijn arrest nr. 221 179 van 18 oktober 2018 is de uitkomst van het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing tot verlenging van de termijn van belang voor de uitkomst van huidige vordering.

Het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing tot weigering van de verlenging van de termijn tot 18 maanden werd vastgesteld op de terechtzitting van donderdag 29 november 2018. Ook het beroep tegen de huidige bestreden beslissing werd vastgesteld op dezelfde terechtzitting.

De Raad acht het dan ook noodzakelijk de huidige vordering te schorsen, zodat er eerst uitspraak kan worden gedaan over het beroep tegen de beslissing tot verlenging van de termijn van 18 maanden.

Wat betreft de vraag van de verzoekende partij om bij wijze van voorlopige maatregelen de zaak door te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is de Raad van oordeel dat hij op huidig ogenblik niet kan ingaan op deze vraag aangezien het hoegenaamd nog niet vaststaat dat België de verantwoordelijke lidstaat is, nu het beroep tegen de beslissing tot verlenging van de termijn nog hangende is en de uitspraak in dit beroep bepalend is om te weten of België al dan niet de verantwoordelijke lidstaat is.

3. Moeilijk te herstellen nadeel

Wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Het Hof van Justitie stelde, in een zaak waar er geen sprake was van een verlengde overdrachtstermijn, in Grote Kamer in zijn arrest van 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16 in punten 30 tot en met 34 en 39 immers dat indien de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken zonder dat de overdracht van de verzoekende lidstaat naar de verantwoordelijke lidstaat heeft plaatsgevonden, de verantwoordelijkheid van rechtswege overgaat naar de verzoekende lidstaat

Aangezien de gezaghebbende interpretatie van artikel 29 van de Dublin III-verordening vooropstelt dat verweerster van rechtswege verantwoordelijk wordt voor de ten gronde behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker na het verlopen van een termijn van 6 maanden, heeft het onwettig verlengen van deze termijn onmiddellijk tot gevolg dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in België dient te worden behandeld.

Dat de weigering van verweerster om haar verantwoordelijkheid op te nemen verzoeker ervan verhindert zijn recht op asiel overeenkomstig artikel 18 Handvest EU uit te oefenen.

Verzoeker dreigt dan ook wederrechtelijk te worden verwijderd naar Kroatië, waar hij blootgesteld dreigt te worden aan meer schendingen van art.3 EVRM.”

Zoals ook in de bespreking van het middel is aangegeven is het essentieel om de uitkomst van het beroep tegen de beslissing tot verlenging van de termijn af te wachten. Indien de Raad tot de vaststelling zou komen dat de beslissing tot verlenging van de termijn onrechtmatig werd genomen, dan heeft dit tot gevolg dat België de verantwoordelijke lidstaat is. De bestreden beslissing voorziet echter reeds in een overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië op woensdag 28 november 2018, dus alvorens dat de zaak op de terechtzitting van 29 november 2018 komt. De overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië vooraleer het duidelijk is of Kroatië wel de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van het asielzoeker veroorzaakt in dit specifiek geval een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor de verzoekende partij.

Aan de cumulatieve voorwaarden is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 januari 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten is ontvankelijk.

Artikel 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 januari 2018 wordt bevolen.

Artikel 3

De vraag om bij wijze van voorlopige maatregelen de zaak door te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt verworpen.

Artikel 4

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU